

For os er det vigtigt at slå fast, at der selvfølgelig skal være ordentlige vilkår for folk, der vil have afprøvet en sag. Omvendt – og det er forslagsstillerne forhåbentlig enig i – vil det være meget uhensigtsmæssigt, hvis en 100 pct. kompensation blev anvendt til et misbrug med et uforholdsmæssigt stort antal søgsmål. Og jeg skal bemærke, at netop den betænkelighed optog det udvalg, som udgav betænkning om omkostningsdækningsordningen.

Herudover kunne man jo, hvis man skulle følge forslagsstillerne, som også skatteministeren fremførte, komme i den ejendommelige situation, at en skatteyder, der får medhold i 99 pct. af sine søgsmål, ifølge forslagsstillerne kun vil få en 50 pct. godtgørelse. Og kunne det netop ikke medføre, at den enkelte skatteyder indskrænke sine søgsmål, fordi der er fare for, at bare et enkelt forhold ville vælte den halve kompensation?

Endvidere kunne man forestille sig, at friholdelsen fra egenfinansiering ville medføre stærkt stigende advokat- og revisorregninger, der uanset forslagsstillerens idé om et anfægtelsessystem ville udgøre en stor administrativ byrde både at vurdere og administrere.

Endelig er der også grund til at fremhæve, at der med de nuværende regler også ydes tilskud til sager, hvor skatteyderen taber denne. Det er værd at bemærke, at skatteyderne taber omkring 60 pct. af sagerne ved det administrative klagesystem. Ordningen understøtter således i meget fint omfang den enkelte skatteydere retssikkerhed.

Så vidt jeg kan forstå forslagsstillerne, ønsker man at afskaffe 85 pct. omkostningsgodtgørelsen i forbindelse med sager af principiel karakter, som myndighederne ønsker videreprøvet. Såfremt den enkelte skatteyder taber sagen, vil det så medføre, at der kun kan udbetales 50 pct. omkostningsgodtgørelse.

I forhold til beslutningsforslagets øvrige intentioner synes jeg, at det er ganske uforståeligt, at forslagsstillerne medbringer denne her forringelse. Sager, der prøves ved højere instanser, er typisk også meget mere omkostningstunge for en mængde skatteydere, og netop derfor er kompensationen tilsigtet til 85 pct. i disse tilfælde, uanset om man nu får ret eller ej.

Socialdemokratiet kan på baggrund af de her betragtninger ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Mariann Fischer Boel (V):

Hele diskussionen om omkostningsdækning er jo ikke af nyere dato, og forslagsstillerne giver også i bemærkningerne til beslutningsforslaget en oversigt over behandlingen i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 35 tilbage i 1998.

Nu er det jo sådan, at kært barn har mange navne, og omkostningsdækning blev så i forløbet til omkostningsgodtgørelse, i hvert fald i forbindelse med det lovforslag, som regeringen fremsatte sidste forår med de bud, som man på det tidspunkt vurderede, at man kunne få igennem Folketinget, altså nogle nye regler, som retfærdigvis var et skridt i den rigtige retning.

Men der var 89 mandater her i Folketinget, der ikke var tilfredse med regeringens udspil, og derfor blev der stillet et ændringsforslag til L 267, der i et vist omfang giver udtryk for de samme holdninger, som Frihed 2000's beslutningsforslag i det her tilfælde: hvis man vinder en sag, skal man have 100 pct. i godtgørelse.

I forbindelse med finansloven for 2001 havde Venstre i sine ændringsforslag også et forslag om en 100 pct. godtgørelse for vundne skattesager, fordi vi finder de retssikkerhedsmæssige aspekter i den her sag af overordentlig stor betydning. Og vi er også enige med forslagsstillerne i, at den 50 pct. godtgørelse, som ligger i den nugældende lovgivning, har social slagside.

Nu er der jo ikke nogen, der er i tvivl om, at det at rejse en sag mod skattevæsenet ikke er noget, man gør af lyst, ikke mindst på grund af alle de personlige omkostninger, der altid er forbundet med at rejse en sag mod skattevæsenet, også fordi sagen jo i langt de fleste tilfælde trækker ud i utrolig lang tid. Når man så efter et opslidende forløb står tilbage med en vunden sag, altså en vunden sag, og så kan konstatere, at man må leve med, at man skal levere et meget stort beløb af egen lomme, så mener vi fra Venstres side, at retssikkerheden har trange kår.

Forslagsstillerne rejser også spørgsmålet om, at fuld omkostningsdækning kunne føre til en ukritisk holdning til udgifterne til den sagkyndige bistand, altså et misbrugsspørgsmål. Og så giver forslagsstillerne også en model for en eventuel løsning, hvor told- og skatteregionerne kan gå ind og anfægte de regninger, der bliver udskrevet.

Hvis det er den model, der skal til for at få regeringen til at synes, at forslaget er glimrende, og det er der jo egentlig ikke meget der tyder på, så vil vi egentlig godt støtte den model fra Venstres side; men jeg vil godt sige, at vi ligger ikke